

Osobnost evropských dějin v mém příběhu - kategorie: střední školy

Vít Papay; adresa: Klatovy, Sobětice 1, 339 01; e-mail: tr_21tb_papavi@gym-kt.cz; tel.: +420 725 911 109

Ludwig Eduard Boltzmann, 31. srpen 1906

Pokud člověk pouhým okem nic nevidí, musí to nutně znamenat, že tam to nic skutečně není? Nic - prázdné to slovo, a přesto může tolik znamenat. Léta bádání, tisíce propočtů, stovky pokusů, veškerá má práce, toliko úsilí a všechnen ten čas, který jsem tomu obětoval. To vše bylo k ničemu. Ačkoli pokaždé docházím ke stejnému závěru, jak o tom mám nadále přesvědčovat všechny ty zaslepené oči, které jen přihlíží mému neúspěchu a marné snaze dokazování? Jak jedna zbloudilá ovečka, která vybočila ze svého stáda, ukáže ostatním ten správný směr, kterým je proud neponese k záhubě?

Po další nezdařené konferenci zapíjím svůj neúspěch hořkou kávou a začínám pochybovat o všem, čemu věřím, a o čem jsem si byl tak jist. Na skřípějících, dřevěných lavicích neseděl nikdo, kdo by se mne alespoň pokusil pochopit. Nenacházela se zde jediná osoba, která by skutečně poslouchala můj hlas rezonující mezi čtyřmi vysokými stěnami pod zdobeným stropem. Skrz olbřímé okenice pronikalo do místnosti spousta denního světla, které se paprskovitě odráželo od křišťálového lustru. Přesto se v mých očích ztemňoval celý svět. Siní se nesl šepot a uštěpačné poznámky s nádechem ironie. Kravata se mi postupně stahovala u krku jako had... nebo oprátka. V ústech jsem cítil pachut' kovu, ač všude, kam jsem se podíval, bylo dřevo. Copak jim vyprávím o tom, jak jsem včera na procházce zahlédl jednorozce?

Odložil jsem noviny, na text jsem se ani nedokázal soustředit, „stejně jsou včerejší,“ zamumlal jsem do vousů. Káva už mi dávno stihla prochladnout. Můj žaludek svíralo prázdno, a přesto jsem neměl chutě něco pozřít. Vešel jsem do své svatyně, pracovny plné uspořádaného chaosu, ve kterém už jsem se pomalu sám ztrácel. Hromádky papírů s nákresy a výpočty se válely na stole, taburetu, skříni i okenní římse. Některé listy byly založené v knihách, jiné dokonce spadané na podlaze. Uložil jsem rozečtenou knihu spolu s nedokončenými výpisky do zaprášené horní police, abych na její místo umístil čistý list dopisního papíru. Usedl jsem do prosezeného křesla a zapálil petrolejovou lampu. Venku se už brzy začne stmívat.

Chtěl jsem se vypsát svému příteli z pocitů a myšlenek, které ve mně od rána vzrůstaly a jako nežádoucí, zhoubný plevel mě zevnitř šířily zažíva. Poslední dobou jsem to dělal častěji a častěji. Jeho víra ve mne ještě neuhaslá. Musel jsem se nad slovem „víra“ pousmát. Již dávno jsem si vybral cestu vědění a výzkumu a odtrhl se tak od své striktně katolické rodiny. Možná jsem pochybil. Pro nebožku matku bych byl dnes jistojistě nepopsatelným zklamáním. A přec jsem nedokázal pochopit, jak může stále toliko lidí „ctít Ducha svatého,“ ačkoliv jej nikdo nikdy nespatriil. Stejně jako atomy. Tato teorie ale přeci dává smysl, ujišťoval jsem sám sebe, z něčeho se přeci všechno skládati musí. Dílek do dílku zapadá. Ale nikdo tomu nevěří. Jen já. Spočínul jsem pohledem na svých poznámkách. Papírovou místnost ozařovalo zesláblé, tančící světlo z pomalu uhasínající petrolejové lampy. V mé hlavě ještě dozníval ševelivý šepot všetečných posměšků z dnešní konference a měnil se v šum. Musím pryč od veškerých svých poznámek! Hned zítra pojedu s rodinou za odpočinkem k Jadrano, tam mi bude určitě lépe.

Rozhodně jsem položil pero a uzavřel lahvičku s inkoustem. Zhasil jsem plamínek lampy s posledními zbytky petroleje. Rozepsaný dopis skončil zmuchlaný kdesi na podlaze. Nechtěl jsem více již nikoho obtěžovat. Půjdu si uvařit vajíčka.

Týden na to byl Ludwig Eduard Boltzmann nalezen v hotelovém pokoji u Jaderského moře. Oběšen. Zhruba o tři roky později byly jeho teorie potvrzeny.